

S-a sfârșit!

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

„S-a sfârșit!”

În lucrarea, pe care Domnul a făcut-o la cruce, mai este o altă latură, care a umplut cu adâncă admirație pe toți care s-au ocupat cu ea. Ne referim la ceea ce poetul exprimă prin cuvintele:

*Înconjurat de întuneric
Lui Dumnezeu Te-ai dedicat.
Ai revelat a Ta iubire,
Când omul ură-a arătat.*

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci Mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă, vin ... desfătarea Mea este să fac plăcerea Ta, Dumnezeul Meu. Și Legea Ta este înăuntrul inimii Mele.” (Psalm 40.6-8) Așa a vorbit Domnul prin gura psalmistului. Cu acest fel de gândire Omul al doilea, Omul din cer, a pășit pe scena pe care primul om, care este din pământ, din țărână, s-a dovedit incapabil să împlinească chiar și o singură poruncă a lui Dumnezeu. Cu acest fel de gândire El, „măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5.8) și „când se împlineau zilele în care urma să fie luat în cer” și S-a suit la Ierusalim, „Și-a îndreptat hotărât fața” (Luca 9.51), pentru ca acolo „prin Duhul cel veșnic să Se aducă pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu!” (Evrei 9.14) – Așa cum în viața Lui El a fost adevărata jertfă de mâncare, așa cum El în cele trei ceasuri de întuneric a fost jertfa desăvârșită pentru păcat și pentru vină, tot așa pe de altă parte în moartea Sa El S-a dat pe Sine pentru noi ca „prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efeseni 5.2).

Pe Golgota S-a dat în întregime, acolo a lăsat să se facă cu El tot ce era necesar, acolo Și-a făcut „fața ca o cremene”, fiind deplin conștient că El „nu va fi dat de rușine” (Isaia 50.7). Ce „jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului!” (Levitic 1.9), ce jertfă de ardere de tot desăvârșită, unică în felul ei!

Evanghelia după Ioan ne prezintă pe Domnul mai ales ca jertfă de ardere de tot. Înțelegem bine că în măsura în care această latură a lucrării de pe Golgota era luată în considerație, ochiul Tatălui se odihnea cu plăcere netulburată, prin nimic neîntreruptă, pe singurul Său Fiu. Aici nu găsim cele trei ceasuri de întuneric și părăsirea de către Dumnezeu; aici se spune: „Nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16.32) – „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8.29).

„După aceea Isus, știind că acum totul s-a sfârșit, ca să se împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete!”” (Ioan 19.28) – Cu totul de neînțeles „cei ce erau alături” întâmpină suferințele Celui atârnat pe cruce și acum cu batjocură, și setea Lui cu acea băătură care obișnuit se dădea răufăcătorilor judecați așa de chinuitor (Matei 27.48-53; Marcu 15.36-38; Luca 23.45,46). Căci nu mă îndoiesc că strigătul Lui „Mi-e sete!” trebuie să-l înțelegem în primul rând în sens literal. Dar – ce minunat! – el a venit de pe buzele Sale abia când El „știa că totul s-a sfârșit”!

S-a sfârșit!

Însă dacă El a simțit setea în chinurile trupului, cu cât mai mult trebuie să fi însetat sufletul Său sfânt! Prigonit de ura și vrăjmășia omului, El a îndurat crucea – cum putea El acum, când acest dispreț se revărsa încă o dată asupra Lui și lucrarea era sfârșită, să privească așteptând plin de dor spre „bucuria care Îi era pusă înaintea”! (Evrei 12.2) Sufletul Lui a adus „jertfa pentru vină” – cât de mult dorea El acum „să vadă și să Se sature” de rodul muncii sufletului Lui! (Isaia 53.10,11) – Ce dragoste, care murind te-a dorit și m-a dorit!

Dar este valabil, așa cum am făcut mereu la privirea suferințelor Domnului, și aici să privim iarăși nu la ceea ce a rezultat pentru noi. Ceea ce El a suferit acolo era înainte de toate o chestiune între El și Dumnezeu, și cât de mult acum când adâncimea suferințelor Sale era atinsă, „I-a fost sete” „să plece din lumea aceasta la Tatăl”! (Ioan 13.1) – „Eu Te-am preamărit pe pământ ... Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.” (Ioan 17.4,5) Cine dintre noi nu s-ar așeza în această sete a Domnului nostru!

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu! ... Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumblat, fără apă. Așa Te privesc Eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava.” (Psalm 63.1,2) – „Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul Meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul Meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când Mă voi duce și Mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” (Psalm 42.1,2) – Desigur această sete nu putea fi liniștită, ci mai degrabă mărită prin „buretele umplut cu oțet și isop în jurul lui”, respectiv pus într-o trestie (Ioan 19,29; Matei 27.48).

Însă ne vom înșela dacă vom crede că prin aceasta am înțeles profunzimea acestui al cincilea cuvânt de pe cruce, cel mai scurt dintre toate. Iarăși este numai evanghelia după Ioan, cea care ne relatează acest cuvânt. Vedem aici, așa cum am spus, pe Domnul înălțat deasupra suferințelor și morții. Aici este, așa cum am văzut la începutul acestui pasaj, slava „unicului Fiu din partea Tatălui”, care, ca și soarele din nori, răsare din întunericul vrăjmășiei și stricăciunii omului decăzut; slava Aceluia care a spus: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți ... Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4.32,34) De aceea Domnul strigă, atunci când El știe că totul a fost deja împlinit, cuvântul despre care vorbim, „pentru ca prin aceasta să se îplinească Scriptura”! La sfârșitul lucrării încredințate Lui El aruncă, ca să zicem așa, o privire verificatoare în urmă și constată că cu privire la cruce mai trebuia împlinit într-o parte mică cuvântul profetic, Cuvântul din care nu va cădea „o iotă”, „o frântură de literă”! (Matei 5.18) „Mi-au dat fiere de mâncare” (Matei 27.34) – aceasta s-a împlinit la scurt timp după răstignire; dar mai lipsea: „și în setea Mea Mi-au dat să beau oțet” (Psalm 69.21).

„Deci, când Isus a luat oțetul, a zis: ‚S-a sfârșit!’ și, plecându-Și capul, Și-a dat duhul.” (Ioan 19.30) Acum totul era împlinit, lucrarea, pe care „Tatăl I-a dat-o s-o facă” (Ioan 17.4,5), era terminată – și ce mai putea acum să-L mai țină pe pământ? Însă înainte „să-Și încredințeze duhul”, El vestește într-un mesaj, cum el nu ar fi putut avea rezultat mai mare, tuturor celor care voiau să audă, că lucrarea Lui „s-a sfârșit”, sau, așa cum am putea traduce mai exact: „s-a terminat”.

S-a sfârșit!

„S-a sfârșit!” – Voia lui Dumnezeu, planul Său de dragoste făcut în veșnicie era împlinit, marea lucrare a glorificării lui Dumnezeu și mântuirii păcătosului a ajuns la finalul ei binecuvântat! Este pentru prima dată, de când Dumnezeu a spus despre lucrarea creației că „totul era bun”, când noi auzim despre o lucrare desăvârșită, „terminată”. Căci începând din ceasul în care Dumnezeu Domnul a așezat pe om în grădina Eden, omul a lucrat, și lucrarea lui a condus în mod necesar spre abis.

Însă, nu a venit Legea de la Dumnezeu, nu era ea „sfântă și dreaptă și bună”? (Romani 7.12) Desigur era! Dar și sub Lege omul a fost la lucru, omul trebuia să fie la lucru, căci ea trebuia să-l pună la probă. Astfel ea „n-a făcut nimic desăvârșit” (Evrei 7.19), da, chiar și „darurile și jertfele de tăiere” nu au putut „să facă desăvârșită” conștiința celor care le aduceau (Evrei 9.9). Pe acest teren stă și astăzi omul religios în lume; toată năzuința lui este îndreptată să fie el însuși la lucru și singur să se salveze. Eforturi inutile ale cărnii, deoarece ele nu duc la desăvârșire – și pe lângă aceasta sunt păcatoase, deoarece se consideră că omul se poate apropia de Dumnezeu sfânt și drept cu lucruri nedesăvârșite, da, în păcatele lui!

Cu adevărat o slujbă lipsită de mângâiere, această slujbă făcută sub Lege, „și orice preot făcea slujba în fiecare zi și aducea de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot să înlăture păcatele”! (Evrei 10.11-14) Ce contrast, când acum Duhul Sfânt continuă: „Dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu ... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.”

Iubite cititor, în mijlocul atâtor nedesăvârșiri nu ai dus și tu uneori dorul după desăvârșire? Zadarnic o căutăm în noi înșine, o căutăm în lume – desăvârșirea este numai aici, ea se găsește pe crucea de pe Golgota. Aici este o lucrare, care este desăvârșită și desăvârșește, o lucrare care s-a făcut „odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10), și de aceea ea niciodată nu mai trebuie reluată, căreia nu trebuie să i se mai adauge ceva și nici nu i se mai poate adăuga ceva; o lucrare peste care stă mărturia personală a Domnului, că ea „s-a sfârșit”, „s-a încheiat”!

Acest strigăt a răsunat triumfător prin liniștea tăcută peste scena celei mai mari lupte, pe care cerul și pământul a văzut-o vreodată. Și noi știm că acum și Dumnezeu, care până atunci a privit tăcând, a dat mărturie despre desăvârșirea acestei lucrări: în perdeaua ruptă, în intrarea deschisă spre El – în mormintele deschise (Matei 27.51-53) și în mărturia sângelui și apei curse din coasta deschisă a Mântuitorului (Ioan 19.31 și versetele următoare).

„S-a săvârșit!”

Ce-a vrut a Sa iubire,

Ce trebuia făcut spre mântuire

Și spre salvarea celor păcătoși,

S-a săvârșit, S-a săvârșit!

„Isus a strigat cu glas tare și a zis: ‚Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!’ Și când a zis aceste cuvinte, Și-a dat duhul.” (Luca 23.46) Mărturiei: „S-a sfârșit”, ultima mărturie din partea Lui în haina smereniei, urmează imediat – căci altfel nu ne putem imagina – ultimul Său cuvânt: „strigătul cu glas tare”, cu care El „Și-a dat duhul” și „Și-a dat ultima suflare” (Marcu 15.37; Matei 27.50), - așa cum citim acolo unde avem înaintea noastră pe Omul Hristos Isus. Nu mai este un strigăt de durere adâncă a sufletului în despărțirea de Dumnezeu

S-a sfârșit!

și nu mai este expresia dorinței de eliberare de chinuri, ca mai înainte – în încredere desăvârșită și pace adâncă El face ultimul pas, care nu-L desparte pentru veșnicie de Dumnezeu, ca în cazul păcătosului, ci (la început în ceea ce privește duhul) trebuia să-L ducă înapoi la Dumnezeu Său și Tatăl. Putea Dumnezeu să-L respingă pe Acela care L-a glorificat desăvârșit, care „a gustat moartea pentru toți”? (Evrei 2.9) El putea s-o facă la fel de puțin, precum putea „să permită” ca „Sfântul Său să vadă putrezirea” (Psalm 16.10).

Domnul nu a murit din cauza răstignirii, aceasta înseamnă dintr-o cauză naturală. Nu, El Și-a dat ultima suflare cu „un strigăt cu glas tare”, și așa nu a murit nici un răstignit, nici înainte de El și nici după El. Pilat „s-a mirat că a și murit” (Marcu 15.44) – și noi avem un martor de încredere pentru această moarte ciudată, unică în felul ei: este sutașul de sub cruce, „care stătea în fața lui Isus”, ai cărui ochi și ale cărui urechi nu puteau scăpa nici un detaliu al evenimentului memorabil. Când păgânul acesta, care își îndeplinea acolo slujba, „a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: „Cu adevărat, Omul Acesta era Fiul lui Dumnezeu!”” (Marcu 15.39).

Ce eveniment, pe care cade privirea noastră la sfârșitul studiului nostru! Ce revelație copleșitoare, ultimă, a tainei mari: „Dumnezeu arătat în trup”! (1 Timotei 3.16) Alături de smerirea adâncă vedem aici toată maiestatea sublimă a Aceluia care atârna acolo pe cruce; El „Și-a dat viața pentru oi”, dar „nu I-au luat-o”: „Eu o dau de la Mine Însumi”. – „Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10.15,18) – Cu capul sus El a înfăptuit lucrarea, și abia după aceea „Și-a plecat capul” și „Și-a dat³⁸ duhul” (Ioan 19.30), „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8) – Sutașul de sub cruce nu a rămas singurul care a fost umplut cu admirație pentru o astfel de moarte!

În felul acesta Domnul „a fost scos din asuprire și din judecată” (Isaia 53.8), așa a părăsit El pământul acesta, „pârğa celor adormiți” (1 Corinteni 15.20), ca să intre în viață într-o altă lume, care nu mai are a face cu marea problemă a păcatului (Romani 6.10). El a împlinit cele legate de „plecarea Lui”, care „avea să ajungă la împlinire în Ierusalim”.

³⁸ Aceasta înseamnă o acțiune rezultată din puterea voinței Sale personale. Cuvântul folosit în limba greacă pentru „a-și da” nu este același cuvânt ca cel din Luca 23.46, însă este același cuvânt ca în Efeseni 5.2; el nu se folosește niciunde în altă parte pentru moartea unui om, așa că folosirea lui aici este unică.